

PESMI

France Pibernik

SONČNA RAVNINA

Kdor raste, raste
samo v naprej določen vrh.
Kdor raste, ne obstane. V višini
se nagne navzdol in se vrne,
največkrat v samotni nič.
Obstane le, kdor je vedno enak,
recimo zemlja, ki se vedno enako vrti
in noče nikamor,
hoče biti le to, kar je.
Ali vojak ali uradnik:
vedno enako kruta.
Ali cesta:
vedno enako dolga.
Ko jo prehodiš,
utoneš v lastni minljivosti,
cesta ostane:
svetloba popotnih,
grad krčmarjev,
brezup bosih,
kakor tudi višina, ki jo doseže njihova roka,
kadar stoje na najvišji gori,
kakor tudi višina, ki jo doseže drevo
z zadnjim brstičem v vršičku.
Ali pa mravlje, ki se pomotoma dvignejo
v majavi vrh s svoje pozemske steze
in se spet vrnejo: mravlje.

Kdor raste, ne obstane,
zakaj ni večnosti v to smer.
To, da si samo cesta ali samo višina,
samo mravlja ali samo prostor,
utegne biti podobno večnosti,
kot je tudi list, ki na vseh koncih sveta
vsako pomlad spet zeleni
in noče nič drugega kot samo zeleneti.
Ne kakor človek,
ki vedno samo raste,
raste v svoji samozavesti:
da je vsak za stopnico višji,
vsak za seženj popolnejši;
in da je vsa preteklost nična in majhna,
mi pa smo tale trenutek dosegli vrh;
in da je smešno, če so nekoč iskali boga
in postavili tempelj v čast soncu.

Bilo je smešno reči nekemu bog,
to je: najvišji —
četudi samo soncu

(saj ne bomo tajili,
kako nas je tale trenutek strah,
če bi ugasnila sončna toplota
in upihnila večno luč),

četudi samo soncu,
ki nas edini doji,
ne da bi rekel: dolgujete čast.
Seveda, čisto preprosto:
človek je človek, bog pa ni bog,
ampak samo to, kar je:
sonce, ki sije,
večnost morda.

Z višine spusti se
in mravlji obsije pot,
kamenje z bleskom posuje
in cesti da daljo.
Kamenje, cesta in mravlja.
Kdor raste, ne obstane.
Nizko pade v zemljó.

Na črnem stropu berem, kaj je čas,
z očmi razširjam vonj njegov v temo prostora,
kjer slike s sten me gledajo proseče,
svetniško dobre, starih mojstrov prah.
Peščene ure ni. Brez sonca stenska bije
pobožno kot v zvoniku kje.
Strmim in z lojevko na mizi
zagrebam lastno senco v tla,
v zrcalo tisočih stopinj,
ki pred menoj pogumneje
so vrezale svoj vek na pragu.

Tu moj je čas: oči
lebde v njem, sipko dlan
ga veje mi v naročje. Praznina
teže me duši. Ta hip
izreči moral bi skrivnostni rek
davnine si v rešitev.

Pa nič.
Obraz pred črnim ogledalom.

SEVERNA STRAN JUTRA

V sončni smeri odhajal sem
z uro peščeno, svetilko pod róko
bos in na splavih želja ves čas,
kar vem, da odhajam.

Nisem rekel na svidenje:
z mrko vestjo in cipreso puščal ob poti
sem senčne postave ugasle,
zlate si čolne najemal, skopuh,
in se vozil čez reke, puščave in morja.

Zdaj ko sem tu, daleč od daljnega kraja,
trd, nepremičen obraz tehta popotni mi dar:
polne so rôle puhteče prsti,
za oknom pa spet — severna stran jutra.